

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 9. april 2017

Kirkedag: Palmesøndag/A

Tekst: Zak 9,9-10; Fil 2,5-11; Matt 21,1-9

Salmer:

SK: 176 * 447 * 449 * 57 * 192 * 208 * 209

LL: 403 * 220 * 200 * 178 * 177 * 176 (optakt til påske)

Der er påske i Jerusalem. Byen syder af liv. Overfyldt alle vegne af festglade mennesker. Nogle kilder anslår, at antallet af mennesker i Jerusalem under påskefesten godt kunne vokse fem gange. Og det i en by, der jo ikke var for stor. Der var jo ikke masser af uudnyttet plads inden for bymurene, så der var trangt om pladsen. Og ved siden af selve festen, så var der jo også gensynet med venner og familier. Og kiggede man ud ad byportene, ud på vejene op mod Jerusalem, som den lå der på sine bjergtoppe med udsigt over vejene op til portene, så så det ud til, at menneskemængden næsten ingen ende ville tage. Stadig flere mennesker var på vej. På vej til Jerusalem. På vej til påskefest.

For jøderne var det noget helt særligt at holde påskefest i Jerusalem. Det var nærmest et must, hvis der overhovedet var mulighed for det. For Jerusalem var jo tempelbyen. Her lå Guds hus. Her kunne ofres. Ofres som bod for synd. Ofres som tak for livet og velsignelsen deri.

Jerusalem var som sagt tempelbyen. Den var lige som kronen på værket. Den var det sidste af landet, der blev erobret, da israelitterne kom til landet. Og for at stadfæste dette blev der her bygget både et kongepalads og et tempel. Dermed var folket kommet hjem til det land, Gud havde lovet at give dem, og som de havde være lukket ude af i godt 400 år, hvor de i mange af

årene havde været et slavefolk i Egypten. Men Gud Herren udfriede dem ved at sende en Moses til dem. Han førte dem både ud af Faraos klør og ud af Egypten; han førte dem ud til Sinai bjerg, hvor Gud talte de ti bud til folket, og han førte dem gennem ørkenen og frem til Jordanfloden. Grænsen mellem ude og hjemme. På den anden side af Jordan lå det land, de skulle bo i, og som deres forfædre havde boet i. Dér skal I ind, kunne Moses fortælle dem, og overdrog folket og opgaven til Josua. Moses selv, kom ikke med ind.

Udfrielsen af Egypten blev Israels folks befrielse. Og det fejrede man påske for. Og det er nærmest et paradoks, at denne påskefest, befrielsesfest, fejres i et land, der er besat af romerske soldater. Ved udgangen af Egypten og ved indgangen i Israel, som på det tidspunkt hed Kana'an, blev et land og et folk født som en enhed. Det fejres der påske for. I et land, der blot 30 år senere døde. Med Jerusalems ødelæggelse i år 70, gjorde romerne en ende på det israelitiske folk og deres land. Det kunne de selvfølgelig ikke vide, ved denne påske. Da havde de stadig håbet om selvstændighed og suverænitet over eget land med deres egen hersker, konge, efter Guds vilje og ikke efter Roms.

Og ind i alt dette kommer Jesus ridende på et æsel. En mand siddende på et æsel på vej til påskefest i Jerusalem, er der ikke noget specielt og opsigtsvækkende ved. Men Jesus. Jesus fra Nazaret, som gør undere, kun Gud kan; som den ene gang efter den anden har lagt sig ud med den religiøse overklasse; som har et følge af mennesker med sig; som gør sig til eet med mennesker, og særligt med de udsatte, og samtidig har vist sig at være så meget mere end et almindeligt menneske. Og han er i slægt med vor gamle kong David. Han har Guds velsignelse over sig. Han må være ham, som den gamle profeti hos Zakarias, som vi læste som første tekst i gudstjenesten, taler

om. Det passer som fod i hose. Tiden og omstændighederne ligger lige til højrebenet for at gøre ham til konge. Han smuttede væk fra muligheden ved bespisningsunderet oppe i højdetræet i Galilæa, da de ville gøre ham til konge. Men det var måske kun for, at det kunne ske rigtigt og opfylde profetien: ridende ind i byen på et æsel. Ridende ind i kongebyen og Gudsbyen, tilintetgøre fjendens magt, sætte sig på tronen og udråbe fred og herske fra hav til hav. Det må være nu, det må være ham! Udfrielsen bliver til befrielse! Det er påske for Herren! Hosanna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!

I dag er det den 9. april. Den dag var der også optog eller indtog. Den 9. april 1940 gik tyske soldater over grænsen og besatte Danmark. Også dette optog blev af nogle betragtet som en befrielse; men for flertallet af danskerne var det en besættelse. Vores egen myndighed og suverænitet var blevet trådt under fode.

Besættelses markeres rundt omkring i landet. Hvorfor markerer vi stadig besættelsesdagen? Det er en af de få historiske dage, vi markerer. Var det den mørkeste dag i Danmarks historie? Der er ingen tvivl om, at det var en mørk dag i den tids danskeres historie, og der er stadig danskere levende, som på egen eller familie og venners krop har mén af besættelsesårene. Og skal vi markere denne historiske begivenhed så længe, der er danskere levende, der har oplevet det – eller hvor længe?

Der er nogle, der vil sige, at vi også skal markere den, for at minde kommende generationer om, at noget sådant aldrig må ske igen. Den advarsel, kan jeg godt frygte, er blevet overhørt. Der er stærke såkaldte populistiske partier og tendenser rundt omkring i verden, også i vort land, der har både et retorik og en politik, der ligger ikke ret langt fra, hvad vi oplevede i 2.

verdenskrig. Men endnu er det ikke muligt at ophidse masserne til massehysteri og massepsykose i vore sammenhænge på samme måde som i Tyskland i tiden op til 2. verdenskrig. Men, hvad foregår der ikke på nettet? Men hvornår bliver historie til historie, og hvor længe skal fortidens begivenheder markeres i en nutid, hvor langt hovedparten af befolkningen ikke længere har noget forhold til det skete, og kun har et kendskab dertil i form af lærebøger? Og hvorfor er lige dén historiske begivenhed så meget vigtigere end andre historiske begivenheder i vort folks historie?

Når jeg inddrager dette, er det for at tydeliggøre, at begivenheder i historien har forskellig betydning. Noget bliver til historiebøger og forsvinder i takt med, at der ikke længere er nogle, der kan erindre det skete. Israeliternes påskefest som befrielsesfest fra slaveriet i Egypten er også en sådan begivenhed. Det var en engangsbegivenhed for det israelitiske folk, og hvis ikke det var fordi, det var en begivenhed med væsentlig større perspektiv end folket forstod, så var det også fuldstændig uinteressant for os. Begivenheden er kun interessant, fordi der også er teologi i det, noget at lære om Gud Herren.

Det samme gælder Jesu indtog ind i Jerusalem i påsken. Som historisk begivenhed har den for længst mistet sin interesse. Den er kun interessant, fordi den har nutidige konsekvenser og perspektiver for os. Begivenheden satte noget i gang, som stadig er i gang og har betydning for os, os lige nu og her. Tyskernes indtog i Danmark er overstået og historie. Jesu indtog i Jerusalem var kun begyndelsen på en begivenhed, der stadig er i gang.

Jerusalem er landets hovedstad. Her er Guds hus, kongens palads, her skal festerne fejres. Det er landets hjerte. Jesus drog

ind i landets hjerte for at drage ind i folkets hjerte. I menneskers hjerte. Jesus drog ind under befrielsesfesten for at være menneskets befrier; føre mennesket ud af besættelsens dødelige kløer. Jesus drager ind i menneskers hjerter for at befri os fra det, der besætter os og binder os i modsætning til det, der gælder for et frit folk, et frit menneske: liv og glæde og frihed, tro og håb og kærlighed. Dét har ikke sin fulde udfoldelse under besættelsen. Det har ikke sin fulde udfoldelse i synds og døds skygge. For så mødes det hele tiden af sin modsætning: tro mødes af tvivl, håb af håbløshed, kærlighed af had og begær.

Når Jesus drager ind i hjertet, så gør han det som Frelseren og kongen, der vil føre sit folk til livet og knuse besættelsesmagtens forbandelse og magt. Han er forsoneren og tjeneren, der soner skyldens på menneskets vegne og derved stiller Guds vrede og vækker Hans nåde.

Fordi Jesus sætter sig på hjertets trone og ved sin Helligånd stadig drager ind i hjertet hos mennesker og regerer med guddommelig nåde, retfærdighed og kærlighed kan han række os sin hånd og sige til os: Vi går til Paradis. Og i Paradis er ingen døde, der er vi levende. Hosanna! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen